

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἑξακτὴν καὶ διὰ τῶν περιηγητικῶν ἀγγελλοῦ, ἀληθῆς παρῶθεν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀετηρίων καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀργανοῦ καὶ Πατριωτικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ἕως ἀνάγνωμα δευτέρου καὶ τριτοῦ μέρους εἰς τοὺς καίτας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἙΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ, δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τριμηνος δρ. 10.
ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου Γρ. Α. 50. Ἀγγλίας, Κόρινθου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σαλίνα 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν σφάγια ὅλα πρὸς 25. Ἐξάμηνος καὶ Τριμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1878

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἄρχιζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἰ ἀνυπόθετοι ἀρχίζουσι τὴν 1ην εἰσουλῆς μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδουάρδου δρ. 39, κατὰ τὸ Βαλβάνιον

Περίοδος Β' - Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθῆναις, 21 Ἰουλίου 1923

Ἔτος 46ον - Ἀριθ. 32

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ἐπὶ ΜΑΡΙΕ GIRADET).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ (Ἐννεμία)

Ἡ Ὑδόννη καὶ ἡ Ζίνα μὲ τὰ κοστούμια τοὺς ἐξέκρινον.

Ἡ ἀπίστατη ἦταν λιγα μόνον βήματα καὶ ἔφθιναν περὶ τὸ νὰ πάροιν ἀνάξει.

Τὰ χαρίνια ὅμως δὲν ἔχασαν τὴν ἐδουκαίρια, μάλιστα τὴν γόρου τους καὶ τίς παρακολούθουσαν περίεργα.

Σὲ λιγα λευκὰ σ' ἔλο τὸ Ντινὸρ εἶχε διαδοθῆ ὅτι ἡ δεσποινίς Φιρατά δὲν ἦσαν ἄλλη ἀπ' τὴ Βασίλισσα τῆς Βαλκανίας, ποὺ μιά ἀντιζηλὴ οἰκογενεῖα τὴν εἶχ' ἐκθρονίσαι. Χωρὶς ἡ Ζίνα νὰ τὸ ὑποφάσεται, ἀποφάσισαν νὰ τὴ δεχθοῦν μὲ τίς τιμὰς ποὺ ταίριαζαν σὲ μιά «ἐστειμμένη».

Ἡ κορία Χάρλεττ βγήκε νὰ τὴν προσπανήσῃ καὶ, μόλις πέρασε τὸ κατώφλι τῆς, ἡ Ἀμερικανίδα τὴν ἔβαλε νὰ περάσῃ κάτω ἀπὸ μιά θριαμβευτικὴ ἀφίδη, ποὺ ἀπάνω τῆς εἶχαν κάμει σ' ἀρχικὰ τῆς Ζίνας μὲ σιρτὸς ἀπὸ τριαντάφυλλα. Γιὰ ν' ἀνοίξῃ ὁ χορὸς, περίμεναν τὴ μικρὴν ἡγεμονίδα. Καὶ μόνον ὅταν ἀπὸ τὴ μῆχη στὴ σάλα, ἄρχισε νὰ παίζῃ ἡ ὀρχήστρα.

Ἡ Ζίνα ἐαρνίστηκε ὅταν εἶε νὰ τῆς δίωσαν τέτοια ἐξχωριστὴ πρὸ σοχή, πράγμα ποὺ δὲν τῆς εἶχε συμβῆ ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε φύγει ἀπ' τὴ Βαλκανία. Θέλησε νὰ κρυφθῇ, ν' ἀνακατωθῇ μὲ τὸ πλῆθος, ἕνα χαρωπὸ πλῆθος ἀπὸ μικρὰς Ρωσοῖδας, Ναπολιτάνες καὶ Σουηδῆς.

Ἄλλα ἡ κορία Χάρλεττ τὴν ἔβαλε νὰ καθίσῃ μαστὴ μέση τῆς; σάλας, σὲ μιά πολυθρόνα ποὺ ἔμοιαζε σὰ θρόνος.

Ἐδουχῶ; συνέβη καὶ κωμικὸ καὶ αὐτὸ ἀπάλλαξε τὴ Ζίνα ἀπὸ τὰ περίεργα βλέμματα ποὺ εἶχαν καρφωθῆ πάνω τῆς.

Ἐνα πουλὶ ἀπὸ τὰ δύο ποὺ εἶχε φολακισμένα ἡ Ὑδόννη μέσα στὸ πανέρι τῆς, κατόρθωσε νὰ σπάσῃ τὰ δασμά του καὶ πέταξε ἑαρνικὰ μὲ διαπεραστικὰς φωνὰς καὶ ἔπεσε πάνω στὸ γυαλιστερό παρκέτο.

Ἄρχισε τὸ κούνη. Τὸ δουτυχιαμένο ποὺ εἶχε κατατρομαγμένο ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κει, κροθόταν κάτω ἀπ' τίς καρτέλας καὶ ἔλο ἔξφουγε ἀπ' τὰ χάρια ποδοθεῖαν νὰ τὸ πιάσουν. Κι' ἔσο μεγάλωναν οἱ φωνὰς καὶ τὰ γέλια, τόσο ἔλεινο τρόμαζε.

Τέλος ἡ κόττα κατόρθωσε νὰ τὸ σκάσῃ. Πέταξε πάνω ἀπ' τὸν κόσμο, βρήκε ἕνα παραθορο ἀνοιχτὸ καὶ μ' ἕνα θριαμβευτικὸ κενάρισμα ὄρμηξ' ἔξω καὶ χάθηκε.

Τὸ ἐπίσῃδιο αὐτὸ διέλεσε κάπως τὴν φυχρότητα καὶ σκρόπιας γενικὴ εὐθυμία. Ἐτοὶ ἡ Ζίνα ἔκαψε νὰ τραβᾷ πάνω τῆς ὄλες τὶς περιεργες ματιὰς.

Ἄλλωστε στὸ σαλόνι τῆς κορίας Χάρλεττ ἦσαν τόσα ἔξιοπρόσεχτα κοστούμια. Ἡ μεταμφίση ἦταν ὑποχρεωτικὴ γιὰ τὰ κορίττια, ὅτι ὅμως καὶ γιὰ τοὺς νέους.

Ἐαρνικὰ ἡ Ζίνα διέκριν' ἕνα φηλὸ ξανθὸ νέο, ποὺ στεκόταν παρὰ μὲρα καὶ φαινόταν πῶς δὲν ἔγνωρίζε κανένα.

Αὐτὸς δὲν εἶχε μασκαρευτῆ. Ἐκατέβηνος δίχως ἄλλο καὶ ἔφθινε τὴ πλῆθος αὐτὸ πῶδδιασκέδαζε, κάποια μελαγχολία ἦταν χρομένη στὰ κανονικὰ καὶ

Ἡ Ζίνα διέκρινε ἕνα ξανθὸ, φηλὸ νέο... (Σελ. 149, στ. 6.)

σομπαθητικὰ χαρακτηριστικὰ του...

Ἡ Ζίνα ἔπιασε τὸ χέρι τῆς Ὑδόννης;

— Ἐρρεῖς ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νέος

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ρωτοῦσα καὶ ἐγὼ τὴ φίλη μου Καρλόττα. Μοῦ εἶπα πῶς εἶναι κάποιος εὐπατρίδης ποὺ ταξιδεύει ἰνκόγιτο. Ἦ ὄνομά του δὲν τὸ ἔρρει ὅτε ἡ κορία Χάρλεττ. Κάποιος φίλος του τὸν ἔφερε δῶ, μὰ δὲν θέλησε νὰ δώσῃ πληροφορίας γι' αὐτόν.

Στὸν κῆπο εἶχε στηθῆ ἕνα θεατρικὸ, ὅπου μερικὰ κορίττια, ντυμένα ἀρχαϊκὰ, τραγούδουσαν ἀρχαία τραγούδια.

Ἐφαγαν σὲ μικρὰ τραπέζια στὸν κῆπο. Σιὸ βάθος ἐνὸς περιπτέρου ἦταν ἕνα πλουσιώτατο κολικεῖο, ὅπου ὀπθρῆχαν καὶ εἰδους γυαλισμάτα.

Κορέφαν σιὰ σαλόνια, περπάτησαν στὸν κῆπο, ἔκαζαν καὶ ἡ ὄρα περνοῦσε ἔλο μὲ νέες ἐκπλήξεις.

Ἡ γιορτὴ τσελεῖως μὲ μιά λοταρία. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ οἰκοδόμοινα εἶχε φροντίσει νὰ βοηθῆσῃ τὴν τόχη, γιὰτὶ στὴ Ζίνα ἔπεσε μιά καρφίτσα μὲ μιά μικροῦλα βασιλικὴ κορώννα, δεμένῃ μὲ διαμαντάκια.

Ἡ Ζίνα ἔφραξε ἐνθουσιασμένη ἀπ' τὴ γιορτὴ.

Ἡ Ὑδόννη καὶ ἡ Ζίνα μὲ τὰ κοστούμια τους... (Σελ. 149, στ. 6.)

Από την ημέρα της φυγής, ποδ έμνε ακόμη σαν τρομαρός έφιόλτης στο νοσ της, ήσαν ή πρώτη φορά ποδ μεταχειρίζονταν τή μικρή έξόριστη με βασιλικές τιμές.

Κι' αυτό τή γέμιζ' εύτυχία. Τή νύχτα έκείνη, ένφ το έθνικό φέρεμα ήταν άπλωμένο πάνω σε μια πολυθρόνα, ή Ζίνα όνειρευόταν ότι τυρονοσε, με το σκήπτρο στο χέρι, στη χώρα της, μια λαμπρή άνοιξιάντικη μέρα, και περνοσε κάτω από θριαμβευτικά... ές άφίδες.

Έδωγνος με λαχτάρα, είδε πως έρισκόταν μόνο σ' ένα δωμάτιο μιας γαλλικής βίλλας και φιδόρισε:

— Όνειρο και μόνον όνειρο!

Από το κρεβάτι της είδε το χλωμό φεγγάρι ποδ γούλιζε πάνω στα κόματα, το ίδιο φεγγάρι ποδ, την έρ' αυτή, θα φωτόλοοζε και τα ήρεμα λειβάδια της Βαλκανίας.

— Τωός, συλλογίστηκε, την έρ' αυτή ή Μίλυ να κοιτάζη κι' αυτή τον ούρανό και να ρεμβάζη, όπως και γώ, στις άργυρές αστέρες άχτινες.

Κι' ή σκέψη αυτή την έφερε πιδ κοντά στην χώρα της, στο λάδ της, σ' όλους εκείνους ποδ τόσο είχε άλλοτε αγαπήσει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΣ'

Πάντα δ' Αργεότες!

Δυο μέρες άργότερα, ή Γβόννη Δεγκράνκι ή Ζίνα ντε Φρεσταν περπατούσαν σ' ένα μοναχικό έξοχικό όδρομο, στα περίχωρα του Ντινάο.

Μεγάλα δέντρα τον έσκίαζαν έδω κι' εκεί... Στις δυο άκρες του δρόμου ήσαν άφθονη και δροσερή χλόη, ποδ τή στέλιζαν μικρά άγριουλόουδα. Φουσοσε ένα άπαλό και δροσερό άεράκι.

Εαφνικά κάτι οδολιάσματα τάραζαν την ήσυχία. Τα δυο κορίτσια γύρισαν κι' είδαν στην καμψη του δρόμου ένα δευτερογενένο σκυλί, ποδ τα παιδιά τόχαν ζέψει για γούστο σ' ένα σπασμένο καρροτσάκι. Το φτωχό ζωό έτραχε τρομαγμένο και το καρροτσάκι το είχε γδάρει σ' έλο του το σώμα.

Τα οδολιάσματα του ραίζαν την καρδιά.

Ο καλός Ααφονταίν τόχει πει: ή ηλικία αυτή δέν έξερει τίθά πη οικτος.

Κάποιος όμως θρόθησε να βοηθήση το φτωχό σκυλί. Αδτός ο κάποιος το έλευθέρωσε απ' τις παλιοζανίδες ποδ έσερνε πίσω του και τούδνεα τώρα τίς πληγές του.

Καθώς είδε ότι δυο κορίτσια να σιμώνουν, σήκωσε το κεφάλι. Και τότε έκείνος, κατάπληκτος, γνώρισαν τον φηλό έαυθό νέο ποδ είχαν ίδει την προπερασμένη βραδυά στην κυρίας Χάρλεϊ.

Εκείνος σάστισε λιγάκι ποδ τον έ-

βρισκαν σε τέτοια στιγμή, μα δέν έβγαλε μιλιά.

Η Γβόννη κι' ή φιλενάδα της έξακολούθηζαν τον περίπατό τους σ' άφησαν τον έξνο με το σκυλί ποδ τοδ χλειψε τα χέρια κι' έδραζε μικρές φωνούδες άνακούφισης. Ήταν ο μόνος τρόπος να φαγερώση την εθνωμοσύνη του.

Όταν είχαν άρκετά άπομακρυνθή ώστε να μην άκούγονται, ή Γβόννη είπε:

— Τι καλός ποδ φαίνεται αυτός ο νέος!

Η Ζίνα όμως έσκυψε το μέτωπο και δέν μιλήσε.

Κάθε πρωί, τα δυο κορίτσια έπαρναν το μπάνιο τους.

Η Ζίνα ήξερε τέλειο κολύμπι. Εκεί κάτω, στην Βαλκανία, είχαν χίσει μια πελώρια δεξαμενή, ποδ συγκοινωνούσε με τον ποταμό Μοράβα κι' εκεί ή μικρή βασιλισσα είχε μάθει να κολυμαφ. Η έπιτήρηση της είχε άνκτηθή σε μια αδελφή, την κυρία Πετροόσκο. Μια μέρα, ή Ζίνα τή βαρέθηκε, της έδωσε μια σπαρωξιά κι' άρχισε να κολομαφ μοναχή της.

Η καίσινη ή Πετροόσκο την κυνηγούσε με φωνές τρόμου, γιατί της είχαν άπαγορεύσει να την άφινη μοναχή της, έστω και μια στιγμή.

Όσο την κυνηγούσε, τόσο ή Ζίνα της έφευγε, ως ποδ ή δασκάλα άραζε έψυχισμένη στην άκρη της έζαίσιανης.

— Βλέπω πως ή Μεγίστηότης Σας δέ χρειάζεται πιδ τα μαθήματα μου! είπε ύστερα.

Σήμερα, στην άκρογαλιά του Ντινάο, ή Ζίνα θυμόταν αυτό το έπεισίδιο, το τόσο μακρονό και τα λακκάκια έναφαινόταν στο πρόσωπό της.

— Καίσινη κυρία Πετροόσκο, φιδόρισε με μια μικρή τόψη, πόσο στενοχωριόσουνεξ' ατίας μου!

Κολομποδος λοιπόν θαυμάσια κι' άπολάμδανε τ' όρατο αυτό γυμνασμα ποδ τόση άχάριστηχη χαρίζε τίς ζεστές ημέρες του θερούς.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Όσο σιμώτερα και με ολιγώτερες άξιώσεις λέγεται μια έξυπνάδι, τόσο περισσότερο άξίαν έχει. Το άηδέστερο είδος άποτελούν αυτές ποδ λέγονται φωναχτά, σά να ζητιανέδουν έπιδοκιμασίαν, ή αυτές ποδ τίθενται στο τέλος ενός δημοσιεύματος, σά να ζητιανέδουν την έπιλήξη του άναγνώστου.

Οι οδολογιστάι κατέστρεψαν την ποιήσιν, ή όποία θέλει θρόλους, θέλει μύθους, θέλει πίστιν.

Α. Γε. Κ,

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΑΜΑ

(Συνέχεια και τέλο, ίδε σελ. 242)

Πήρε λοιπόν την Γκρατσιέλλα, έλαβε σοδαρό ύφος κι' άρχισε τή ο δασκαλία:

— Μάθετε, δεσποινίς, ότι είμαι άπελιτισμένη από την όκνηρία σας. Τι ποτα δέν θέλτε να μάθετε και ή έξακολουθήσατε τα ίδια, θά μείνετε άγράμματη. Έλάτε να ίδήτε, πως ή μαμά σας θά διαβάση, για να εχάριστηχη τον μπαμπά της.

«Εγώ, κορία μου, θά μάθω σήμερα όλα τα γράμματα και σε λίγον καιρό θά διαβάσω παραμυθάκια, ιστορίες, ένφ έσαι θά μείνετε έξλο άπελέκτο.

«Πως, δέν λέτε τίποτα; Δέν έχετε καθόλου καρδιά!»

Θυρωμένη, την πέταξε άπάνω στον τάπητά την-κοόλλα, όπου ή άτοχη στην άξιολόπητη θέση της φαίνόταν: να κλαίη πραγματικά για την σκληρότητα τηςκαητέρας της.

Γονατισμένη ή Αίνα μπρός στο τραμπερό άλφάβητο, είχε βουτήσθ στο διάβασμα των γραμμάτων, ποδ τάχε λησμονήσει όλοτετα.

Καμιά φορά φώναζε τή Μαυζέλ εις βοήθειαν.

Είχε θέληση, ήθελε να μωθό, έπειτα σκεπτόταν τή μαμά' και πάνω, τή χαρά του μπαμπά της, της Ριρίτας, και άφοσιονότανε στη δουλειά της.

Τα φηφία της φαίνόνταν να ξεφεύγουν, αλλά εκείνη έθαζε τα δονατά της και στο τέλος το κατόρθωσε.

Κατά τίς τέσσαρες ή ώρα, λίγο πριν έλθουν οι φιλενάδες τους, ή Αίνα διάβαζε στη μικρούλα μαμά έλο το άλφάβητο χωρίς λάθος κανένα. Ή θαύμα!... Και χωρίς να κομπιάζει καθόλου!

Τήν φίλησαν, τή συνεχάρησαν.

Κι' έπειδή δέν ήθελε να έαναφανή πιδ έγωισμους, σάν τα κακομαθημένα παιδάκια ποδ είναι άνοπόφορα, κάθησε στο ίδιο νιθώνι, όπου έκλαιγε το πρωί, άποφασισμένη να μην τάραξη την κουβέντα των τριών φιλενάδων που, δαστρα από το τούτι, εργαζόταν.

Κι' έπειτα είχα και αυτή με ποιδν να σοζητήχη, όμομονητικό και ποδ δέν άντέλαγε ποτέ: Συνομένη στ' αυτό της Μινέτας, της έλαγε σοδαρό:

— Έξερεις γιατί ή Γρατσιέλλα είναι χάρω στο πάτωμα; και γιατί δέν ήσαι τούτι ούτε έφαγε γλυκό; Αιτιπόν, άκουσε να στο πω. Αδτή ή κηκιά δέν θέλει να διορθωθή. Της άρέσει να την αγαποδν, να την περιποιόδνται, χωρίς να σκέπτεται τους άλλους ποτέ. Ο μπαμπάς κι' ή Ριρίτα λένε, πως είναι κηκό να σκέπτεται κανείς έλο τον έχοτό του. Εγώ θά γίνω καλή, τελείως, να χαρή ο μπαμπάς, ή Ριτα και ή καίσινη ή Μαυζέλ. Θά λοκάμαι τους φτωχούς, ποδ δέν έχουν φαμί και κροώνου...

«Επί τέλους, λέει ο μπαμπάς, πρέκει κανείς να έλπιζη πάντα...»

«Η Γρατσιέλλα μπορεί να διορθωθή... Αν της δώσω καλό παράδειγμα. Έμπρός, δεσποινίς, φίλησέ με!» Α. DE GERIOLLES Μετάφρ. Μ.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

(Παραμύθι)

Στη βαδιά, την ήτοχη ρεματιά ποδ σχεδόν ποτέ δέν έβλεπε τον ήλιο, κάτω από τα πυκνά φουντωμένα παύκα, είχαν άνθισσι δλων των ειδών τέγγριουλόουδα, πολλά χωρίς όνομα, μα το καθένα με τή χάρη του και την όμορφιά του. Κανείς δέβαια δέν ήξερε να είπη πώς είχαν φτερώσει εκεί-πίρα οι παπαροδνες ή το χαλομήλι, ούτε τάρρο-άριόκλημα και δσα άλλα άνομάτιετα λουλουδάκια. Οι βροχές και οι άνεμοι φτίνεσαι είχαν φέρει τούσων ειδών του; σκόρρος στη βιθόσιαν άδ-τή πλαγιά και τώρα το καλοκαίρι είχαν έπιπέταξει τούτα χαλιτωμένα κεφαλάκια έλόχρωμα.

Ζούσαν εκεί βιθιά όλα μαζί αγαπημένα, έδοχισμένα, χωρίς άνώτερος πόθος ή όνειρα, εν τούτοις την αήγη και γέροντας άεακά το κεφαλάκι κέθα διηλινό.

Όλος τους ο κόσμος ήτεν ή ρεματιά ένα γούο κι' επίνω φηλα ένα κομματάκι τούρανοδ γαλάζιο.

Μά ένα γουόο πρωινό, από μέρη μακρονά έφθασε ή πεταλούδα ή τρελλή κι' ά χιτσι να βουζέχη πετώντας έλόγυρα στο κεφάλι κάθε άνθου. Τι να τούσε έλαγε άραγε; Δέν έξερω έβλεπεσ δ'ω; όλα τα λουλούδια να τάράζωνται έξάφνα, να ζητούν να σηκώσουν την κοροφή τους, να μωφωθοδν δλων τή χρομόματ είχα ζωηροφει, είχαν γινει δχλιά, σκετινα από τον έρπιδικό. Κι' δσαν σε λίγο ή πεταλούδα έφυγε, ζητώντας πέρα κάτω άλλα άνθη, να φέρη την άγγελια μακρινών ώκαιων κόσμων κι' σ' αυτό, μια μεγάλη ταρχή σηκώθηκε στην ήτοχη-ώ; τώρα πωπηλή ρεματιά. Όλα τα λουλούδια ταραμμένα ήθελαν να βεβαιωθοδν για δσα θαοματά είχαν άκούσει.

— Είναι άλήθεια λοιπόν ότι μάς είπε ή πεταλούδα; ρώτησε μια παπαροδνα ποδ κούκνην άκόμα στην ταρχή της: είναι άλήθεια ότι ήσώμας έπαρχουν τόσο άρτία πράγματα: θάλασσες έλόγάλανες, δοννά μενεξεδένια και πολιτείες χροζίς; ο ούρανόσ ποδ μιδ λουρίδα του μόνο έμεις βλέπομας, είναι τόσο πλατόσ όστε να μη τον χωράη το μάτι;

— Η θάλασσα, είπε συλλογισμένο ένα χαμομηλάκι, ναί, κάποτε είχα άκούσει ένα χαλιόδνι ποδ την πέλας κι' ήταν πλατιά κι' άπέραντη και γαλάζια σάν και όνα, μωζωτίς... Κι' έμεις

δέν έχουμε ίδη τίποτε απ' όλα αυτά τα θαύματα' μάς τα κρύβουν έλόγυρα τα δένδρα και τα βουνά.

— Καλό μεν πούο, σό κάτι περισσότερο άπόμας θά έλάκης, τί βρίσκεσαι γύρο σου, πές μας! παρακάλεσε ή παπαροδνα τον γέγγκο, φηλό με άπλωμένα έλόγυρα τα πράσινα κλαριά πεύκο.

— Ναί, κάτι καλύτερα βλέπω, μα όχι και πολλά πράγματα' λίγον ούρανό άνοιχτότερο, λίγη πλαγιά πιδ πέρα, μοδ κρύβουν έρωσ τή θέα και κοπαρίσια έίσει κάτω. Αδτά θά έξερουν δέβαικ περισσότερο, να σάς είποδν.

— Ε, σεις, κοπαρίσια, φώναξαν από κάτω όλα μαζί τα λουλουδάκια: μια ποδ δέν μπορούμε να όφωθοδμε ως αδτού πάνω, λέγεσέ μας τούλάχιστο τίς τίς έναίγεται έλόγυρά σας.

Εκείνα άργησαν να προζέσουν σ' αόρο ποδ τούς φώναζαν από τα χαμηλά: όταν όμως άκούσαν, έγειραν θλιβερά την κοροφή τους και είσαν: «Αχ, τί είναι αυτό ποδ βλέπομας έμεις μπροστά στη θέα ποδ έχουν τή έλατα εκεί φηλά στη ράχη του βουναό! Έκείνα ρωτήσατε, εκείνα θά έξερουν για θάλασσες και πλατιόδσ ούρανοδ και πο τίς είτε μαγάλες.

Ένα πουλάκι περνοσε από εκεί το περπατέσαν όλα μαζί να πετάξη μια στιγμή στη φηλά τα έλατα, να ρωτήση για την πλάση γύρο. Όσαν ήθεσε πίσω, τ' ός είπε: — Άλλήμονο! κι' αδτά δέν είναι εχάριστιμένα' τή δόση τους την κρύβουν κίνε: κρυά βουνά κι' ή θάλασσα μόνο σάν μια γραμμή ξεχωρίζε στη βίθη: έδοχιμαμένα, λένα, άλλα έλατα ποδ ζοδν σε φηλότερα βουνά και πιδ έδοχισμένα τα σύννεφα ποδ βλέπομας όλα τήγρη από κάτω τους, έλας τίςθ κλαυσοε και τίς λαμπρές πολιτείες.

Ποιός δ'ωός ήταν για να πείσι να ρωτήχη στα μακρινά βουνά και τα σύννεφα; Στην ήτοχη-ώ; τώρα πλαγιά ή ταρχή είχα αδθήσει: οι παπαροδνες, τή χαλομήλια, τή ρεματιόκλημα, δα τα είχε πείσει ο ποροτέο να μάθουν τον κόσμο' μα δέν ήσαν κανέννας να τούς φέρη των μακρονών βουναών και συννεφιών τή λόγια.

Κ' ήθεσε το βέδο και στην πλατινή κορτιά άκούστηκε τή δόνη, να τραγουδή σονεροφουμένο με το μερολοδρισια τοδ ρουκιδό ποδ περνοσε πλάι στις ρεζοδάρες: Ένα τραγουδ, — δέν έξερω από ποιδν το είχε μάθει, ήσαν έρωσ τα λόγια του δχθιά, γεμάτα νόημα και σοφία:

«Μή ζητάτε να σηκώητε φηλότερο από εκεί ποδ ή μαίτρα σας: έδωσ στη σκέλα του Σημοπάντες, εκεί ποδ βρίσκεσθε, πάντα θά ζηλεόητε τον άνώτερο σας: γιατί όμως δέν κοιτάτε κι' ούδον ποδ πιδ κάτω από σας τορχνιόται; Πιδ πάνω από τα σύννεφα

ποδ μακαρίζετε, δκάρχουν τάστέρια κι' αδτά βλέπομας πιδ πολλοδς άκόμα κόσμοις' μα και κάτω από σας, λουλούδια της ήσημης αότης πλαγιάς, ζούο κι' άλλα κλάσματα ταπεινόετρα. Μή ζητάτε να φθάσετε στην άκρη της γνώσεως' οι κόθοι σας να είναι μετρημένοι. Μή ζητάτε να σηκώητε φηλότερο από εκεί ποδ ή μαίτρα σας: έδωσ... θά ήσαν μάταιο...»

Ένα τραγουδι γενάτο νόημα και σοφία, ποδ το τραχοδήςτε το βράδυ έκαίνο τάρηδνάκι. Μά τα λουλουδόκια δέν κατάλαβαν τή γλώσσα του' όμως κι' αν κατάλαβαιναν, ποιός έξερει αν θάκουαν; ο πόθος τους έλαένα φούντωνε και σάν σαράκι τάρωως ή έπιθυμία. Σιγά-σιγά άρχισαν τα μαραίνωνται και σε μια βδομάδα κανένα λουλούδι δέν άνθιζε εκεί πέρα. Μόνο δυοοο βρίσκονταν το κεφαλάκι τους: άλλοτε, τώρα επάνω στο κατσάνι ήσαν ένα σκληρό οδωλάκι: εκεί μέσα είχε κλειστή ή έμμομη ίδεά τους, για να έαναφανή άργότερα και πάλι...

Η ιστορία αδτή έπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο. Η πεταλούδα κάθε καλοκαίρι έστρελλάινει τούδε άνθος και τούδε κάνει να μαραίνωνται από πόθο για πιαστότερος κόσμους. — Οι σοφοί λένε ότι δλ' αδτά είναι κάτι φυσικό και μιλέδνε τάχα για γονιμοποίηση ποδ γίνεται με τα φτερά της πεταλούδας. Το κεφαλάκι ποδ έχει ξεραθή κλείνοντας μέσα την άνεκπλήρωτη έπιθυμία, το λένε καρπό. Κι' άκόμα διδάσκουν ότι το ξεφύλλισμα των λουλουδιών είναι κάτι ποδ άκολουθεί το καρπό το δέσιμο.

Δέν έξερω αν έχουν δικίο το βέδο είναι ότι οι σοφοί με τα μαγάλα κεφάλια δέν κατάλαβαινον τί τραγουδοδν ούτε τάρηδνάκι κάθε βράδυ, ούτε τα πεύκα, άκόμη λιγώτερο, αιδθάνονται τούδε κημιόδσ των λουλουδιών.

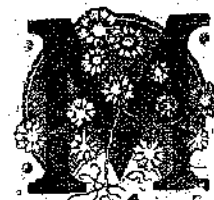
Η ιστορία αδτή έπαναλαμβάνεται κάθε χρόνο. Λένε μάλιστα πως όχι μόνο τα λουλούδια, μα κι' από τούδε άνθρώπος πολλοί μαραίνονται και πεθαίνουν, κλείνοντας βιθιά μέσα τους τον άνεκπλήρωτο πόθο της γνώσης ή τάνετρο το μαγάλο κι' άκατόρθωτο. Αδ το δ'ωός δέν έχει καμιά σχέση με την ιστορία των λουλουδιών δσα είχαν άνθισσι και μαραθή στη βιθιά και την ήσοχη εκείνη ρεματιά, ποδ σχεδόν ποτέ δέν έβλεπε τον ήλιο...

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΕΤΟΙΑ ΟΝΕΙΡΑ

Αγαπητοί μου,

Για φίλη μας μου έγραψε ένα μεγάλο γράμμα για το Σοσιαλισμό. 'Απ' ελ' αυτά που λένε οι μὲν και οι δέ, τι πρέπει κανείς να πιστεύη; Μια άλλη, συγχρόνως, έγραψε στη Διάπλαση για τον Μπολσεβικισμό. Σ' έναν κύκλο, λέει, άκουσε να τον εκθειάζουν κι' επειδή αυτή δεν ήξερε τίποτα, οιωπόθε. "Ηθελε όμως να μάθω... Να σάς πω την αλήθεια, δεν ελγα σκοπό ν' απαντήσω ούτε στη μια ούτε στην άλλη. Για τέτοια πράγματα θα λέμε τώρα..." Αλλά χθές μου παρουσιάστηκε και τοίτο... κρούσμα. "Ένας φίλος μας ήρθε στο γραφείο μου να μ' ερωτήσει αν θακανε καλά να γίνη μέλος ενός Κομμουνιστικού σωματίου νέων. Δεν ήθελε και πολύ, αλλά του είπαν πως είχε υποχρέωση. "Όλοι οι νέοι, λέει, πρέπει να είναι επαναστάτες, σοσιαστές, κομμουνιστές, μπολσεβίκτοι, φανατικοί. Αλλοιούτως δεν είναι νέοι... Φαίνεται λοιπόν πως αυτές οι ιδέες κυκλοφορούν πολύ στις ημέρες μας. Κι' όπως όλες οι ιδέες που κυκλοφορούν πολύ, φέρνουν κι' ως τα παιδιά. Και βέβαια τα σκοτίζουν τα συγχύζουν, τα φέρνουν σε άμηχανία, τα κάνουν ν' άπορούν: Ποιοι έχουν δίκιο, οι σοσιαλιστές ή οι άλλοι; Είναι καλύτερο ο μπολσεβικισμός; Κι' αλήθεια κάθε νέος έχει την υποχρέωση να είναι επαναστάτης, να γίνεται μέλος σ' ένα τέτοιο σωματίο και να υποβληθῆ ένα τέτοιο σκοπό;

Για να ιδούμε. Ο σοσιαλισμός είναι μια πολύ καλή και χριστιανική θεωρία. Να μην άπαρχουν στον κόσμο πλούσιοι και φτωχοί. Να εργάζονται όλοι όσοι μπορούν άνεξαιρέτως, να μοιράζονται έξίσου τα καλά της γῆς. τα προϊόντα της εργασίας, και να ζουν σαν αδέρφια. Ούτε ιδιοκτησίες, ούτε χρήματα, ούτε κληρονομίες, ούτε κλεισιές επομένως, ούτε ληστείες, ούτε φόνοι. Κι' ούτε πόλεμοι πιά, αφού οι πόλεμοι δεν γίνονται παρά για το χρήμα. "Αν θέλεις ακόμα, ούτε κι' άρρωσταίτες, αφού καθένας θαχῆ εξασφαλισμένη την υγιεινή του κατοικία, την υγιεινή του τροφή, τη ζεστή του ένδυμασία. "Εργασία μόνο, διασκέδαση, χαρά, ευτυχία. Παράδεισος ο κόσμος. Να ή θεωρία του σοσιαλισμού. Αλλά τελευταία πήγαν να την εφαρμόσουν στη Ρωσία. Κι' αντί να γίνη ο τόπος ένας Παράδεισος, έγινε μια Κόλαση.

Μια Κόλαση τέτοια που δεν την ξαναείδε ο κόσμος. Μια Κόλαση τέτοια, που κι' ίδιος ο Γκόρκυ, άρχιμπολσεβίκος, αναγκάστηκε ν' άποκηρύξῆ τον μπολσεβικισμό και να φύγη από τη Ρωσία ερχόμενος μαύρη λέπρα πίσω του.

Γιατί άραγε; Η θεωρία είναι λαοφαιμένη κι' ανεφάρμοστη, ή δεν την εφαρμόσαν καλά στη Ρωσία; Είναι αδύνατο να υπάρξῆ κοινωνία μ' ένα ούστημα, αντίθετο προς αυτή τη φύση του ανθρώπου, ή στη Ρωσία δεν ήξεραν να το κάνουν; Αδιάφορο! Έκείνο που ξέρουμε σήμερα με βεβαιότητα, είναι πως δεν γίνεται με τον τρόπο που έγινε στη Ρωσία. Απτή ή άπότομη αλλαγή, αυτή ή ξαφνική μετάβαση από το ένα άκρο στο άλλο, αυτή ή επιβολή των πάντων με τη βία, ή σφαγή ή ή έξορία των αντιθέτων, ή άσφαγή ή ή καταστροφή κάθε περιουσίας, ή άγαλλιωτή ένλευθερία του όχλου, — όλα αυτά μπορεί να γκρεμίζουν από τα θεμέλια μια καλή κοινωνία, μα χωρίς να δημιουργούν και μια καινούργια. Η εργασία παύει, ή άναρχία βασιλεύει κι' οι άνθρωποι γίνονται πολύ δυστυχισμένοι. "Ισως μ' είναι άλλον τρόπο, χωρίς βίαιη άναίτη ή χωρίς αίματηρή επανάσταση, χωρίς έμρῦλο σπαραγμό, το ούστημα μπορούσε να εφαρμόζόταν και να πετύχαινε. Σιγά-σιγά, βαθιτόν. "Ισως λέγω, γιατί κι' αυτό δεν είναι βέβαιο. Το μόνο βέβαιο είναι, πως δεν γίνεται όπως έδοκίμασαν να το κάνουν στη Ρωσία. Κι' όσο αυτό ιδίεγαν άλλοι, δεν το πολυπίστευαν. "Ενόμιζα πως σνοφαντούσαν τον μπολσεβικισμό οι έχθροί του. "Αμα είδα όμως να τον άποκηρύττῆ κι' ο Γκόρκυ, εκείνος που τον έκαμε με τα βιβλία του και με τη δράση του στη σοβιετική Κυβέρνηση σαν ύπουργός, τότε είπα πως όλα έλεγαν για την Κόλαση της Ρωσίας, ήταν αλήθεια.

Κι' όμως εκεί τείνουν τα διάφορα αυτά σοσιαλιστικά και κομμουνιστικά σωματίδια που τραβούν τώρα τους νέους: στο μπολσεβικισμό. Αργά ή γρήγορα, μπορεί να κίμουν κι' εδώ, να έγινε στη Ρωσία. Και με την ιδέα πως θα μεταβάλουν την Ελλάδα σε Παράδεισο, από μια μέρα σ' άλλη, να δημιουργήσουν μια Κόλαση σαν τη ρωσική. Απτός είναι ο μεγάλος κίνδυνος. Και μου φαίνεται πως όσοι τον βλέπουν κι' όσοι τον φοβούνται, πρέπει να είναι συντηρητικοί. Να θέλουν βέβαια και να επιδιώκουν μια αλλαγή, μια βελτίωση, μια πρόοδο. Αλλά σιγά-σιγά, βαθιτόν, με την όρα της και με τον τρόπο της. Η θεωρία, βλέπετε, είτε ανεφάρμοστη είτε όχι, πάντα είναι άρατα. Τραβῆ τους εναί-

σθητους και τους δίκαιους ανθρώπους. Αλλά χρειάζεται φρόνηση μήπως ή μεγάλη εδαιωθησία φέρει αντίθετο αποτέλεσμα από εκείνο που επιδιώκει και, αντί να λιγοστῆ η να έλασῆ, μεγαλώσει την άδικία και τη δυστυχία που βασιλεύει στον κόσμο.

Να μην άπαρχουν πλούσιοι και φτωχοί! "Όλοι οι άνθρωποι να είναι ίσοι και να έχουν τα ίδια, όπως τα παιδιά ενός καλού παπιά. Τι όρατο όνειρο! Τι ευγενικό ιδέα! Και πόσο εύκολα μπορεί να φουσιώθῆ σ' αυτή μια ευγενική, νέα γνήχη. Γιαυτό όλα τα παιδιά, και τα πλουσιόπαιδα ακόμα, όταν τύχῆ να μάθουν το σοσιαλισμό, τον άγκαλιίζουν, και πολλά μάλιστα με ζήλο κι' ένθουσιασμό μεγάλο. Πολύ φουσιώ! Ναι, αλλά και για τους λόγους που σας είπα, πολύ επικίνδυνο. Χρειάζεται ναρό στο κρασί αυτό, για τι αλλοιούτως μεθῆ! Και σ' ένα μεθῆσι δεν γίνεται τίποτα σωστό, τίποτα.

Κι' εγώ, μπορώ να πω, θεωρητικώς είμαι σοσιαλιστής. Αλλά το γνήσιό μου είναι τα διαδοθόν οι νέες ιδέες ώστε όσοι θα τις έχουν, να ποτῆ, λένουν μια μέρα την πλειανοίρηφία. Κατότε, χωρίς κυμιά άναίτη ή χωρίς καιμιά βία, έπομένως χωρίς κανένα κίνδυνο άναρχίας και καταστροφῆς, να αρχίσουν σιγά-σιγά και δοκιμαστικά να τις εφαρμόζουν. "Ονειρο ερημικό κι' όμοιο σαν τη θεωρία. Αλλά πού!.. Τέτοια όνειρα στην εποχή μας;

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΩΡΩΝ

(Μυθιστόρημα του Αναθηματικού JULES SANDEAU)

ΚΑ'. (Συνέχεια) Μόνη ή μητέρα πρηαιοθαγόταν την αλήθεια, χωρίς να μπορεί να εξηγήση και πως έγινε το θαύμα. Αλλά πριν το βρῆ ο νους της, το έμάνταψ ή καρδιά της. "Ίδού τι είχε συμβῆ. Μια μικρή θάρκα, που είχε χαθεί τη νύκτα απ' το λιμάνι, βρέθηκε στο γειτονικό χωριό έρημη, γωός έπιβάτη, μέσα σ' ένα άρματό. "Έγινε γνωστό και τοότο: Κοντά στον όρμίσια έπος βρέθηκε ή έρημη θάρκα, ήταν μια καλόδα έπου κατοικούσε ένας φτωχός εργάτης με τη γυναίκα του. "Ο άντρας έγινε γά είναι άρρωστος κι' έλη τη βίχη ή γυναίκα του καθόταν στο πρηαιόφάτι του γά τον προσέχη. Μα λίγο πριν να φέτῆ, ή πόρτα της καλόδας άνοιξε μονάχη της, σά να την έσπρωξε άπῆσω ο άνμος, και μπῆκε ο Πιπιάς, κρατώντας στην

άγκαλιά του ένα μικρό παιδί. Το παιδί ήταν άναίσθητο σαν παθαμένο από το κρού. "Ο Πιπιάς φαινόταν αλλοιούτως, τα μάτια του έλαμπαν σαν άναμμένοι διαόλοι.

"Αμα μπῆκε, άρπαιξε του δερμάτια έσπρωκάδα και τάρριξε στο τζάκι έπος άνοφν εύδης. Έκασθες μπροστά στο τζάκι κι' εξέστανε το παιδί. "Έπειτα έβγαλε από το παγάρι του ένα μικρό καλάκι κι' έστριξε στο στόμα του παιδιού λίγες σταλές κρασί.

"Ίσως από είκουσι λαπτά της άρας, σηκώθηκε κι' έφυγε έπος είχε έρθαι, με το παιδί, που κοιώταν τώρα ήσυχο στην άγκαλιά του.

"Όπως ο Άγγελος Κυρίου, που έσωσε το Στέφανο, ήταν ο Πιπιάς.

"Ο Πιπιάς; Καλέ, τι λέτε;.. Απτό το τέρας, απτός ο μοχθηρός, απτός ο βλάκας;—Μάλιστα, μάλιστα! απτός απτότατος! Βλέπετε λοιπόν, άγαπητοί μου άναγνώστες, τι κατορθώνει ο καλός τρόπος, ή καλοσύνη της φύχης, ο έίκτος κι' ή έλεημοσύνη; Το όηριο το κάνει άγγελο. Η καλοσύνη της κυρίας Ειρήνης, τα χάτια κι' οι περιαιότηης του μικρού Στέφανου, κατόρθωσαν να άισθανθῆ άγάπη, εόγνωμοσύνη κι' άφοσίωση ο άναίσθητος κοφάλας, ο κακός κι' ήλιθος Πιπιάς.

Η άγάπη κι' ή εόγνωμοσύνη κοιμάνταν μέσα στην κρύα καρδιά του Πιπιά και τότε μόνο έόπησαν, όταν το τέρας εκείνο είδε την άγωνία της δοστοχισμένης μητέρας. "Ο Πιπιάς κατέλαβε πως είχε φύγει κι' ο Στέφανος μαζί με τάλλα παιδιά και πως ή ζωή του έκινδύνωσε. Χωρίς λοιπόν να άισθάνεται τι κάνει, χωρίς να καταλαβαίνει πως ή πράξη του ήταν ήρωική κι'

Μακάριοι γονεῖ!.. (Σελ. 243, σ. γ')

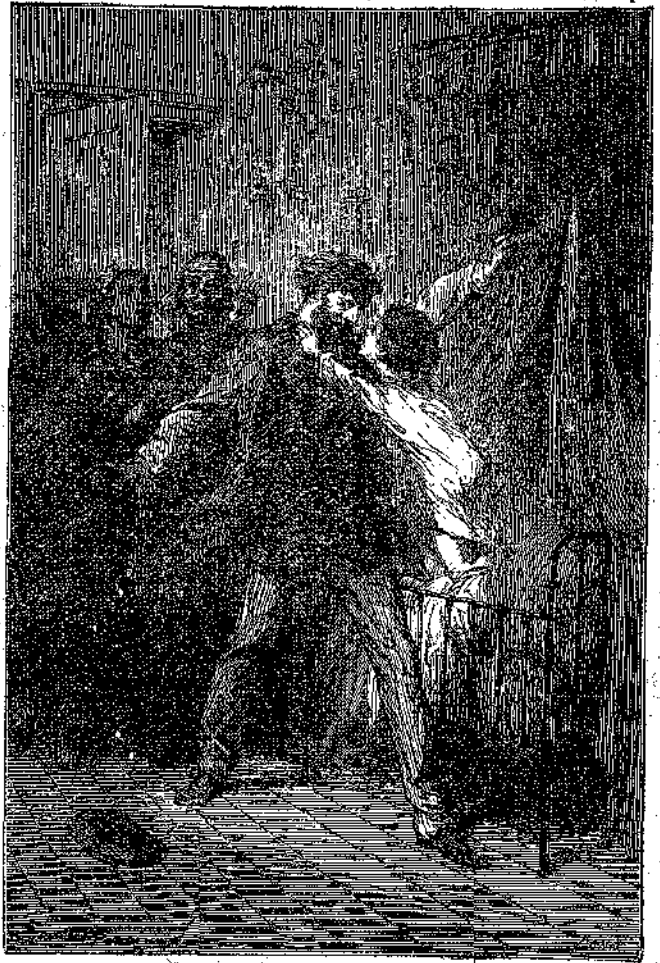
άξιοθαύμαστη, έτρεξε στο λιμάνι, έβασε μια θάρκα και ξεκίνησε για το Βράχο των Γλωρων. Απτό έγινε στην άρχῆ, πριν γυρίσουν ακόμα οι φουίδες κι' ο καπετάν-Κουπιός. "Ο Πιπιάς με τη βάρκα του έφθασε στο Βράχο έσα ίσα τη στιγμή που το άγριο κῆμα έάρωσε το Στέφανο. Και τον έρπαιξε. Θεός φώτισῆ βίβαια ήταν, γὰ να μην χαθῆ ήλι, κ το καλό παιδί.

Με σκλόους κέπος και κινδύνους, ο Πιπιάς πῆ, καθώς καταλαβαίνετε, δεν ήταν καθόλου έμπειρος βραιοσῆς, κατάρφα να οδηγῆ τη θάρκα του στην κρηά κι' άφου πήηηξε έξω, άρχισε να τρέχη με το πολύτιμο φορτίο του.

Μπήκε καθώς είδαμε, στην καλόδα, που ήταν ή πιο κοντινή κατοικία στο μέρος όπου είχε άρξει. Κι' άφορ ζέστανε και συνέφερε τον παγωμένο και λιγοθυμισμένο Στέφανο, τον πήγε ίνα στο σπίτι της κυρίας Ειρήνης και τον άφησε, τυλιγμένο με το σιλ, στο κρηβάτακι του.

Κανένας δεν το πήρε είδηση, γιατί όλοι ή κάτοικοι έλειπαν κάτω στην παραλία και θρηγοθσαν τα παιδιά άπῆ πριν ακόμα ξεκινήση ο καπετάν-Κουπιός με τους άλλους γονεῖς για νακαλόφουν τα παιδιά, ο Στέφανος ήταν κ όλα φερμένοι και πλαγιασμένους στο κρηβάτακι του!

Κανένας ποτά δεν θα μάθαινε τίποτα για τον ήρωισμό του Πιπιά και ή διάσωση του Στέφανου θάκανε θαύμα και μυστήριο, αν δεν μιλούσε ή φτωχή εκείνη γυναίκα, που τον δέχτηκε στην καλόδα της με το παιδί. "Έκεί κοντά βρέθηκε κι' ή θάρκα της σωτηρίας. "Όσοι δεν ήπρηχε άμφιβολία πως ο κοφάλας είχε πάει με τη θάρκα εκείνη στο Βράχο των Γλωρων και δέχτηκε το Στέφανο στην άγκαλιά του τη στιγμή που ο μικρός Κουπιός είδε το κῆμα να τον άρπαιξῆ. Η κυρία Ειρήνη, άφορ έμαθε τα καθέκαστα που έπικύρωσαν την ύποψία της, φάναξε

Καταμα... παπῆ... (Σελ. 245, σ. γ')

τον κοφάλα, κι' άρχισε να τον ρωτά, να τον άνακρίνη. Αλλά ποῦ να μιλήσῆ ο δοστοχισμένος! Είναι ζήτημα μάλιστα κι' αν θυμόταν πιά το καλό που είχε κάμε.

"Αλλά τι κι' αν δεν μιλούσε; τι κι' αν δεν θυμόταν; Η εόγνωμοσύνη που τοῦ χρωστούσαν, ήταν πάντα ή ίδια.

(Έπεται συνέχεια) Μετάφραση Π. Γ. Φ. και Γ. Σ.

Η ΣΤΕΡΝΑ

Μην είκῆ το ιδιότροπο και μάταιο συντηρίβανι, που πάει λεπτό κι' άρθό προς το φεγγάρι ν' άναβῆ, στοῦ κήπου μέσα την άριστοκαρπική γαλήνη, και μουσική όνειρεύεται μια δυστυχία χλωμή. Μ' από του άνεμοφιλήτου δέδρου το σῆγος κήπου, που έλεύθερο προς τους μακρούς δρόμους έχει άπλωθῆ, άί είναι ή στέρνα ή ήχερη, το έωντανό κι' όραίο κῆμα, που δομητικά σ' απτό το πλήθος πάει να πιῆ. (Μετάφραση) ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

κάτωθι λέξων τουύτου, ώσπε με
1 λογικά των να σχηματίζονται δ-
μητρικός ήρωας

Παχώνω, ήηθε, άνίκανω μαυ-
ρος, άνόματος, άδέξιοι, έλευθε-
ρώνω, αυθάγης.

Ευαγγέλιό από τού Αραάτου

420. Φωρηγετόδλ.ον

οχ-νδρ δινω

Ευαγγέλιό από τής Κομήσοις Αλαετών.

421. Γεΐφος

ελ ελ ελ ελ μο μο
ελ ελ ελ ελ μο μο
ελ ελ ελ ελ μο μο
ελ ελ ελ ελ μο μο

Ευαγγέλιό από τής Προβολιτάκι

ΛΥΣΕΙΣ

των Πν. Ακησων τοσ φύλ. 12

154. Μεγαθήριον (μέγα θή,
Ριον).-155. Ασηρ-Αρης. 155.
Ξανθή - Ξανθή -

157. ΝΗΘΟΣ 158 ΜΑ-

ΘΟΛΟΣ ΞΕΝΙΟΣ

ΝΕΜΟΣ (αί, ξοι-
γον, Βασι

ΠΥΛΟΣ

ΜΙΝΟΣ

τόξον, Ίανός, οίαξ, οίτος) -189

ΝΕΚΩΣ - ΝΙΝΟΣ (ΝΑΝ κ, ερίε,
ΚΑΝ, Ρόος, ΣΥΝφορ).-160

Ίδου ή Ρόος ίδου και το κήδη-
μα.-161. Οφφρονι ε Ίπποκλεί-

δη (συφ. ρον, τίς υπό κλει) -

162-164 1. Αρκενός (art, laid,
πι, nocess. 2. Πλανόδιος (plan,
ode, y, os.) 3. Αμυδά Λίμνη

(ami, drap, lampe, six.) 165.

Odorat (o, do, rat).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά τ. Βας 10 τή ποδή λέξει με
απλή στοιχία δρ. 4 τή ελάχιστον τι-
μημα. Πέραν των 10 λέξων 40
λεπτά ή λέξει με αρχία δέ στοιχία
μετά 50, και με κεφαλαία μεσ 50.
Ο χρηστός στίχος δραχμής 2.
Η προσληφθή είναι άπαραίτητος.

(ΚΓ -- 1178α)

ΧΑΛΚΟΥΤΣΠΟΥΛΑ, ΓΥΝΑΙΚΑ,

δλόθεσμα συλλυπητήρια. |

ΩΝΙΚΕ ΟΥΡΑΝΕ, ΑΓΓΕΛΕ ΕΙΡΗ-

ΝΗΣ, χίλια εύχαριστώ. ΚΩΣΤΑΚΗ,

τί γίνηκε; - ΤΡΙΑΝΤΑΦΙΛΛΕΝΙΑ

(ΚΓ -- 1179)

Προχθές περνώντας απ' τή Διά-

πλασι άφηκα ένα 100σταρά

κι. Οποιοσ άνακαλήθη τή μεγα-

λειότητά μου χαλάλι του προ-

σοχή όμως.

ΜΠΑΜ ΚΑΙ ΚΑΤΩ

(ΚΓ -- 1180)

Διαπλασοπούλες μου, θα ήθε-

λα να είχα για θυμίαση απ'

δες σας ένα τετραδιάκι. Να τό

περιμένω; Ρίκα

ΚΓ -- 1181

Χίλιες συγγνώμες ήνω απ' ό-

σους μου έστειλαν Μ. Μ. κι'

άγγοπόρησα, ένεκα πολυμήνου

άρρώστιας. Χρισός

(ΚΓ -- 1182)

Εισερχομένη εις τον Διαπλασιό-

κοσιόν, χαριστώ άπαντας και

ιδιαιτέρως τήν Τρελλήν Ακτιδα

και τήν Τεμπέλια.

Αλεξανδρινό Διαβολάκι

(ΚΓ -- 1183)

Επειδή καθ'ημερινώς καταφθί-

νουν άπαντήσεις, παρατείνω-

μεν τούς διαγωνισμούς μας με-

χρι τέλους Αυγούστου.

Νεοελληνικός Σύνδεσμος

(ΚΓ -- 1184)

ΝΟΡΜΑ, ΛΙΣΤ, ΤΡΑΒΙΑΤΑ,

ΑΔΗΣΜΟΝΗΗ ΣΜΥΡΝΗ

ΚΟΛΟΜΒΕ, ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΕ,

ΦΙΛΑΔΕΥΕΥΕΡΕΘΑΗΤΑ, ΚΟΜ

ΦΟΥΚΙΕ, ΔΟΞΑΣΜΕΝΕ ΤΣΟ-

ΛΙΑ, ΦΑΣΜΑ, ΣΜΥΡΝΗ, ΚΑΙ

ΔΟΙΠΟΙ,

Μεγάλη τιμή θα μου κάνετε,

άν λάβετε μέρος σπόν προκηρυ-

χθέντα διαγωνισμόν μου καρτών

(ΚΓ -- 1014) Συμμετοχή εικοσα-

λεπτος. Βραβεία έξαιρετα!

ΕΜΠΡΟΣ Ο ΟΙ!

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(ΚΓ -- 1185)

Πολύμνια, για τή γιορτή σου

εύχομεθα καθε εύτυχία

Θαλαία, Ούρανια

(ΚΓ -- 1186)

Πολύμνια, για τή γιορτή σου τίς

πιο δλοσήμες εύχες μας.

Τερψιχόρη, Καλλιόπη

(ΚΓ -- 1187)

Πασι δ Κόσμου...

Ψαρήσση!

Όχι έγινε ΓΕΡΓΟΣ ΠΑ-

ΠΑΡΑΚΟΣ

(ΚΓ -- 1188)

Α. ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝ. ΟΚΥΠΕΤΗΣ

Προκηρσσοσ διαγωνισμόν ά

γράφων καλλιτεχνικών καρ-

τών. Προθεσμία δίμηνος. Συμ-

μετοχή δλοπλευς. Βραβεία ΕΚ-

ΠΑΝΤΙΚΑ Δίσις: Κ. Α. Ρ. Γ.

Θήρας. Περιμενω άπ' όλους και

όλας.

(ΚΓ -- 1189)

Κεραυνέ, έδικουμαι. Πιστις

Πατρις=Ρακόπουλος, Δο

ξισμ. Άρχηγος = Ρεμάντης

Καλετών Καρασιπέρης.

(ΚΓ -- 1190)

Ζητώ άλληλογραφ συνδρομητών

Έσωτερ κι' Έξωτ. επιδικίων

ελευκρινή φιλίαν. Γράφατε: Κων.

Χρηστάκη, Άγίαν Ζώνην, Α-

θήνας, Ανταλλάσσω και Μ. Μ.

άπευθείας ή μέσω Διαπλ.

Καλετών Καρασιπέρης

(ΚΓ -- 1191)

ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑ, στοιχη-

ματίζω 50 δραχ. Κατάθεσο

σπή Διάπλασι.

ΑΝΑΡ. ΡΑΚΣΠΟΥΛΟΣ

(ΚΓ -- 1192)

ΜΠΑΜ ΚΑΙ ΚΑΤΩ

Υποβρυχιάρχης

(ΚΓ -- 1193)

Τάκη Μιαλί, στοιχημα δεχό-

μεθα. Χουάσκαρ = Σαμαρ-

ιτζή. Βοζήνη, να οξ έσο με κάστυ-

μα; είσαι δ (Ρ)

Υ ΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ, ΚΟΥΑΚΕΡΟΣ

(ΚΓ -- 1194)

Σύνδεσμος δ' ΑΤΡΩΜΗΤΟΣ

προκηρσσοσ διαγωνισμόν καλ-

λιτεχνικών Καρτ ποστάλ μέχρι

30 Αυγούστου. Συμμετοχή δραχ-

μή. Βραβεία πρώτοσπουτα Ιον)

«Η Αδελφούλα μου, Ζον) «Γύ-

ρος του Κόσμου». Λάβετε μέρος

όλοι. Γράφατε: Αλ. Ν. Βλαδί-

καν, Νιγρίταν (Σερρών).

Ζάκ Σεπόρ

(ΚΓ -- 1195)

Προκηρσσοσ διαγωνισμόν ά

(ΚΓ -- 1196)

Προσεχός Σύλλογος «ΚΩΝ-

ΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ».

ΚΓ -- 1197

Ωραια Άνδρονίκη, βάλε σύ

πρώτα που άλλαξες φύλον

και έπειτα βάλε ήρω.

Προσοχάμι Έλλησπόντου.

(ΚΓ -- 1198)

Μυστηριώδης Συμμορία «Τεθ-

μος»: Σκοπός μυστηριώδης

-φιλολογικός. Τεθεμετε όλοι!

Ε μου σουνάρι τρα: Άνδρ ώτης

Συριανός=Δαμπασή, Οδαν, Φου

=Βογιαζιόδη, Πόρθος = Όθα-

ναίος, έπειδή πείραξες τον «Κε-

ραυνό». Άνθρομην Δερωνά=

Βογιαζιόδη. (Άκολουθεί).

Άρχηγοί: Τυμοκράτη; Ζιθ

ΚΓ -- 1199)

Εισερχόμενοι από Διαπλασιόκο-

σιο, χαριστώμην άπαντα.

Ρ Βεράκη, Ζυγομάρ

(ΚΓ -- 1200)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η «ΝΙΚΗ»

Α' Προσκόπος Μέγας Δε γων.

ΠΟΙΚΙΛΟΥ ΜΥΣΤΗΡΗΜΑΤΟΣ

ΑΙΜΑ! Σάσ άνεται εύ αρχία

να δεξίετα την καλοσηθιαν

σος. ΜΗ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΤΕ

ΣΤΙΓΜΗ! Γράψτε ένα παικίλο

χαριστωμένο μυθιστορημακι με

κρίτα πρώστω τα τούς: Ζωλού,

Ρίταν, Βεατριή, Τιάνια, Α σε,

Ίππόλυτο, Καρ-Καρ, κλ τ, που

άν στείλξεται άπόμειρικά σκισα-

κιά, ή σκεπικά καρτ-ποστάλ, δδ-

νι άκόμα τελειότερο. Όσοι έπι-

τύχησι θα πάρτε τρία ΣΠΑΝΙΑ

ΚΑΛΗΣΘΗΤΟΤΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

και θα δημοσιεύσομε τα έργα-

μα Σας σ' έγκριτο περιόδιχο.

Προθεσμία δ-μηνη. Συμμετοχή

δτι θέλετε. Στείλατε: Νίκων

Άνδρονίκων, Ρ. Γ. Αθήνας

δ' Αρχηγός

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟΣ

ΚΓ -- 1201

Κεραυίς = Αθήνα Άλεξινδρου

να μήτξς να θησάσσοσι!

Φρασκούτα, Ξανθή Νεράδα,

συμμοχοόμεν;

ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΛΤΑΣ

ΚΓ -- 1202

Τρελλέ Έρηθε, Τρελλή Νεβ-

της, άφου τό θέλετε... Είθε

δ Σπ. Άγισοσ και ή ή Αικ. Κωνστ.

Και τώρα ανταλλάσσομε Μ. Μ.

ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΓΟΣ

(ΚΓ -- 1203)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΕΚΙΝΟΥ

ΜΕΓΑΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΡΙΑ. Προθεσμία

δ-μηνος. Δίσις τής Άγγελιας

ΚΓ -- 1098.

ΑΡΕΚΙΝΟΣ ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(ΚΓ -- 1204)

Είμαι μέβαιος, Καλλιτεχνίταξς;

Φίσιμι βε βρειον στέλλομεν

έκ σενιέρου. Πανταχ' ή Παρών

ΚΓ -- 1205)

Παντοχ' ή Παρών, έλαβα ποδή

δρωτό έστειλα. Σε έξερω, με

έξερεις δέν είσαι στο Άροκίελο

σπήν Γ' Γυμνασίου ή;

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

ΚΓ -- 1206)

Φόσολα, Βεατριή, Τζέμια,

Έξοι έχοντε την παρσνιή σας

φιλή; Θα έξω ένα σας τεγιδίνο

για συμπίλωμα; Τρελλή Νεβηθε,

Τρελλέ Έρηθε, δέχομικ μέσω

Διαπλάσσοξ.

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

ΚΓ -- 1206)

ΚΓ -- 1207

Βασίλισσα σίξ Παπαρόνηξ,

δεχθήτε τά πιδ θερμά μου

συλλυπητήρια Σας σπουνοτά.

Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

ΚΓ -- 1208

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ «ΑΤΡΩΜΗΤΟΣ»

«ΠΑΝΖΟΥΡΑΙΣΜΕ» εκ του τίτ-

λου σου άποδεικνύονται

πάντα τά μέλη σου ζουρλι και

ίδίως ή Υπουργός των Στρατιω-

τικών.

Ό Γεν. Άντιπρόσοπος Αθήναξ

ΑΘΑΝΑΙΟΣ ΣΤΕΡΓΙΟΥ

ΚΓ -- 1209

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ:

Α' Βραβειον Μ. Μυστ. Κομφίς

Α' Βραβειον Κορτών: Κόψ

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

ΚΓ -- 1210

Μέμφις και Συ, είν μίξ ροήτι

έντός δύο μηνών, θα σίξς χα-

ρίσοιμα ένα τομο Α' Περιοδου.

Ίδομενεύξ, Καμπούρηξ;

ΚΓ -- 1211)

Μέμφις, πός οξξ έφάνησαν οί

«Μάρτυρες» του Τριχλάκη

εις τό θέατρο «Ποιάνια»;

Ίδομενεύξ, Καμπούρηξ;

Πίνα του Βεν. Γέλου.

ΚΓ -- 1212)

«ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ»